Ч. 143. Второк 9 липня (26 червня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Послїдне засїданє палати послів.

По принятю звіту зелїзничої комісиї приступила палата до нарад над звітом леґітимацийної комісиї; признано цілий ряд виборів важними. По дискусиї над звітом буджетової комісиї про продаж нерухомостий, принято державний проєкт. Принято без дискусиї внесенє зелїзничої комісиї з закликом до правительства, щоби в цїли обезпеченя коштів переведеня інвестиційної проґрами з застереженєм затягненя зелїзничої інвестиційної позички у відповіднім часї, вставило на 1913 рік до буджету першу рату 140 міліонів корон. Зелїзниче мінїстерство обовязане предкладати палатї що року подрібний виказ переведених інвестиций. Приступлено до дискусиї над звітом леґітимацийної комісиї в справі верифікованя мандатів.

Справоздавець меншости Вінарскі (соц.) закинув, що в леґітимацийній комісиї норучає ся реферати про заквестионовані мандати партийним товаришам посла, а комісия стає через се товариством взаїмного обезпеченя мандатів. Треба конче утворити независимий виборчий трибунал. Бесїдник обговорював дальше докладно вибори поодиноких послів, передовсїм Оберляйтнера і Фрайслера (оба з нїм. людової партиї) виказуючи ріжнородні надужитя, які роблено при їх виборах. Справоздавець меншости пос. Брайтер займав ся виборчими надужитями в Галичинї. При виборі Абрагамовича крадено сотки карток відданих на противних кандидатів. Посадникови міста Бучача, послови Штернови радив бесїдник отворити унїверситет для виборчих швіндлїв. Він певно мав би учеників з цїлого сьвіта, котрі з его фахових уст почули би, як має ся переводити вибори. Цїлими фірами везено чужих виборців до Бучача та посилано їх з леґітимациями до виборчої урни.

П. Дашиньский говорив, що галицкі вибори перестали вже відґравати свою ролю, яку довгий час сповняли в Австриї. Вибори на Буковинї, Шлеску, Моравиї і у Відни відбувають ся вже на галицкий спосіб. Коли нинї говорить ся про галицкі вибори, то уживає ся перестарілої фрази. Бесїдник нарікає на надужитя взагалі, які дїють ся всюди за помочию правительства. Нераз пересуває ся границї виборчих округів. З его виборчого округа перенесено 600 виборців до другого виборчого округа, опираючись на розпорядженю Мінїстерства скарбу з 1905 і 1906 літ, хоч виборчий закон походить з 1907 року. Бесїдник вніс против сего рекурс, а як его вибрано, запротестовано против того вибори ізза пересуненя виборчих границь. Бесїдник обговорює спосіб викладаня виборчих ліст, заведенє полудневої павзи, названої годиною духів, в часї котрої відбувають ся ріжнородні коректи виборчих вислїдів. Обговорює надужитя при виборі посла Грушки на Буковинї, при котрих виборчий льокаль окружено войском і не допущено мужа довіря опозиції, а коли сей дістав ся вікном до виборчого льокалю, сказав виборчий комісар: „Хоч Ви прийшли, але Вас тут нема“. Бесїдник закінчив промову таким внесенем: „Леґітимацийна комісия висказує погляд, що установлений в 14 виборчого закона однорічний реченець являє ся перешкодою совістного розслїду поодиноких виборів. Комісия не може протягом одного року полагодити успішно в цїлости своїх праць. Комісия висказує думку, що до верифікованя поодиноких виборів треба завести виборчий трибунал“. Промовляли ще Ґустав Ґрос і Ґриґорович.

По дальшій дискусиї і численних спростованях фактів, між иншими пп. Василька, Маркова, Лясоцкого, Висоцкого і Бузка відки-

ІДИЛЯ.

(З анґлійского — І. Маклярена).

(Дальше).

— Замало цїниш, докторе, стараня, якими ти его надїлив, — сказала Марґет — дякую тобі, що терпіня его полекшали і до кінця не тратив памяти. Якби не ти докторе, не міг би працювати і приймати своїх знакомих, бо сходила ся цїла родина, щоби відвидїти нашого малого ученого. Чи я говорила вам пане, що навіть листонос накладав дороги за кождим разом, як був якийсь лист до Ґордіє. Ходило ему о се, щоби вручити ему лист особисто. Від сего часу навіть змінив ся на лїпше і провадить ся зовсім инакше, як давнїйше. Але по вас докторе і по Домсіє, знаєте, хто найбільше доброти оказав Ґордієви?

— Хто такий? — запитав доктор, але підніс голову, як би чекав назвиска, котре Марґет мала сказати.

— Так! Виджу добре, що догадуєш ся — сказала Марґет порозумівкючи ся очима з приятелем того, о котрім хотїла говорити. — Так, се Дремст. Хто був би его побачив протягом цїлого сего лїта в нашім городци, таким добрим і услужним, нїхто не пізнав би его, що се той сам. Ти бачив его врештою, докторе, але хто би повірив? Приходив деколи аж три рази в тиждни і нїколи з порожними руками. Одного дня приніс ласощі куплені на торзі в Міртон і давав їх Ґордієви, иншого дня книжку, яку бажав мати наш малий, як був в школї і слухайте пане! на місяць перед смертию моєї дитини, одної суботи приходить Дремст з пакунком спроваджених аж з Льондону! Чи віреите! Були се фотоґрафії Дремст витягає одну, питає що се? „Атени!“ закликав малий, а як би ви видїли пане, якою радостию сьвітили ся его очи! І не говорячи анї слова, витягнув руку до Дремста. Цїле пополудне зійшло над фотоґрафією. Ґордіє показував ему сьвятиню, яку Греки вибудували для Мудрости, театер під горою, де грецкі пророки голосили свої проповіди. Я була з ними, як Ґордіє читав старому гарні історії. Домсіє навіть не був би такий зацїкавлений, як Дремст.

Мек Мор потвердив, а Марґет говорила дальше:

— Межи тими історіями була одна, котру малий оповідав менї колись, а котра до сего степеня зворушила Дремста, що аж до хвилї, коли Ґордіє був дуже ослаблений, казав собі що дня єї повтаряти.

Була се історія двох залюблених з давних часів, котрі жили в розлученю одно від другого морскою струєю, котрої вода була така бистра, як нашої Тохти в часї найбільших виливів; як хотїв побачити ся зі своєю судженою, хлопець мусїв перепливати струю морску. Она держала сьвітло в руцї, щоби не збив ся з дороги і доки видїв се сьвітло, нїчого не бояв ся; але лучило ся, що одної ночи ледова і розбурхана хвиля пірвала его з собою, а она чекала, аж доки сьвітло єї не згасло. Була ему однак вірна, нещаслива кинула ся в море, а смерть получила їх там, де нема вже ніякої розлуки.

— Отже кажеш, любив особливо сю історію — запитав ся Мек Мор з дивним наголосом, приглядаючи ся цїкаво Марґет.

— Ах! з усїх історий, які Ґордіє оповідав ему в городї, сю найбільше любив. Разу одного я думала, що розплаче ся, але не думайте зовсїм пане, що над смертию обох залюблених. „Нї, нї, — говорив до Ґордіє — я думаю, що сей хлопець був щасливий. Менше о журбу, як перебув, як був за неї винагороджений! Видиш, дитино, є богато межи нами, котрі житє віддали би, щоби були люблені. Що думаєш о таких, котрі переплили море свого істнованя, без нїякого сьвітла любови за провідника?“

Ґордіє був дуже сумний, повтаряючи менї ті слова, а менї давало се богато до думаня, не правда? Чи могло би се бути правдою, щоби сей бідний Дремст любив когось в своїм часї, а не був люблений? Оден Бог може читати журби, які дрімають в глубинї наших серць; дуже часто так буває, що ті, котрі терплять найбільше, найменше о тім говорять. Я бачучи его таким добрим для Ґордіє, як він по вітцївски поправляв его, накривав, підставляв подушки, як бажав догадати ся, щоби могло зробити Ґордієви якусь приємність, прийшло менї на думку, що він колись мусїв любити щиро; бож не на торзі в Міртон міг научити ся такого поступованя. Чи нїколи... чи нїколи не чули ви докторе, про щось? Не треба думати, що питаю ся про се, щоби робити сплетнї, але роблю се зі співчутя для него, памятаючи его доброту, яку оказував моїй дитинї.

— Чи думаєш Марґет, що такий чоловік

нено всі внесеня ненишости і признано важними вибори 38 послів, між ними Маркова, Сьміловского, Стесловича, Левенштайна, Рознера, Лібермана, Олесницкого, Льва Левицкого, Антона Левицкого, Стапіньского, Лицаря, Кроґульского, Кендзьора, Бойка, Штайнґавза, Штерна, Абрагамовича, Коритовского, Ґломбіньского, Добії, Ґеца, Птася, Врубля, Гелера, Висоцкого і Ґаля. Потім ухвалила палата внесеня комісиї посольскої незайманости про видачу кількох послів, а потім ухвалено візвати правительство, щоби розслідило всі петициї і внесеня о запомоги іза всіляких елементарних нещасть.

П. Міхль (чес. рад.) реферував закон про поборюване епідемиї і потім перервено наради.

Мін. Гайнольд відповідав на ряд інтерпеляций, між ними на інтерпеляцию п. Ґроса, Вольфа і тов. про побите німецких студентів в Празі, заявляючи, що вже тепер на основі слідства можна сказати, що тверджене про побите 40 студентів минає ся з правдою. Участники сокільского торжества зробили все, щоби оминути бучу. Потім відповідав мін. Гусарек між иншими також на інтерпеляцию п. Сінґалевича в справі конкуренциї на будову гр. кат. приходства в Білівцях. П. Штельцль (нім. люд.) висказує всім урядникам палати признане і подяку за незвичайно совістну працю і парляментарній експозитурі кореспонденцийного бюра за повну посьвяти діяльність та безсторонність в справозданях.

През. Сільвестер бажає послам веселих ферий і заявляє, що слідуюче засїдане скличе в порозуміню з провідниками клюбів. Засїдане закінчило ся о 9 і пів год. вечером.

Новинки.

Львів, 8 липня 1912.

— **ВПреосьв. епископ** Константин Чехович виїздить дня 9 с. м. на 4 тиждні поза границї краю.

— **Войскова бранка** розпічне ся в Австриї і Угорщині — як доносять з Відня — дня 12 серпня.

— **Розвязане міскої ради.** Наслїдком резиґнациї 85 радних м. Львова, п. Намістник розвязав раду. Урядувати будуть дотеперішний председатель Найман і містопредсїдателі др. Рутовский і др. Шталь без прибічної ради.

— **Лїцитация.** Дня 9 липня 1912 р. о годині 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї в Ярославю публична лїцитация невідобраних товарів, як: вина, горівки, мило, фарби, сьвічки, васелїна, ровер, щітки, коси, меблї, сукно і т. п. о скілько не будуть викуплені.

— **З зелїзниці.** Знижені білети поворотні зі Львова до Ставчан і Любіня великого важні доси в неділї і рим. кат. сьвята лише до поїзда ч. 2119 (відїзд зі Львова о год. 2^{40}) і 2120 (поворот до Львова 9^{00}) мають від дня 7 липня с. р. важність в висше заподаних днях також до поїзда ч. 2111 (віїзд зі Львова о години 6^{58} рано) і 2122 (приїзд до Львова о годинї 11^{48} в ночи).

— **Польский протиалькогольний конґрес** розпочав ся вчера в ратушевій салї у Львові при участи визначних польских діячів зі всіх заборів та при участи делеґатів ріжних народів. Між иншими промавляв також Словінець о. Ленард і п. Александер Гарасевич іменем українського протиалькогольного товариства „Відроджене“. Єго повитано бурливими оплесками.

— **Арештоване властителя каварнї.** Онгди арештовано у Львові властителя каварнї Riviera Ґутмана за те, що не сплатив довгу в квоті 30 тисяч корон, які позичив був на відновлене каварнї від столяра Мільвіна. Ґутман хотів „позбути ся“ довгу та відпродав каварню Мозенберґови, а коли Мільвін упімнув ся у него за свій довг, він сказав єму, що вже не є більше властителем каварнї. Підчас слідства виявило ся, що Мозенберґ робив се в порозуміню з Ґутманом, наслідком чого арештовано і Мозенберґа.

— **Еміґрацийний закон.** Мінїстер торговлї Реслер заявив, що міністерство торговлї обробляє тепер еміґрацийний закон. Сей закон буде предложений в осїнній сесиї. Закон обіймає також внесок п. Бавировского про заложене заложене заведеня еміґрацийних комісарів. Крім сего прирік мінїстер, що відповідний кредит буде вставлений в буджет на 1912 р.

— **Міский гицель конокрадом.** Станиславівский гицель Антін Сіґль від довшого часу управляв злодійский спорт, займаючи ся крадїжию коний. При ревізиї мали знайти у него підроблені пашпорти і широку переписку з иншими злодіями. Сіґля і его спільників арештовано і приміщено в арештї.

— **Ческа ощадність** може бути взірцем для инших народів, як про те сьвідчить стан вкладок в ческих щадницях. В 1911 р. в Чехії, Моравії було 1.601 ческих щадниць, сполучених в Союз, в котрих вкладки досягли 986 міліонів, а резервовий фонд виносив 100 міліонів корон. З загального числа кас припадало на Чехи 1.100, на Моравію 350 і Шлеск 151. Отже чеські народні ощадности незабаром досягнуть мілїярда корон. На ріжні народні потреби (запомоги школам, ґазетам і т. и.) дають

як Дремст говорив би з кимсь о таких річах, хотяй би з найліпшим своїм приятелем? — сказав Мек Мор, бороняч ся відважно. — Чи ти може чула про щось, щоби могло тебе навести на подібні думки, може давнійше, тоді ще коли ти працювала на фільварку, що належав до его родичів?

— Ні, ніколи нічого подібного я не чула! Ніколи не говорили про него богато в долинї, а давно був се зовсім инший чоловік. Був собі спокійний, лагідний, чемний для тих, котрі працювали і ніколи не можна було єму нічого закинути. Тоді я думала собі, що жадний инший чоловік не був би такий добрий на мужа як Дремст як би оженив ся з якоюсь честною женщиною. І справді не можу представити собі, що могло зробити его таким жорстоким, вирахованим яким він став через трийцять тих літ. Але чи не думаєте пане, що Дремст починає вертати до так добрих часів?

Бідний доктор! як тяжко було єму мовчати.

— Щоби не думали в нашім селї, треба признати, що Дремст не є такий, як всі други — говорила Марґет, як би думала про щось що єї дуже займало. — Могло би здавати ся, що він не хоче ніколи увійти до нашого дому і навіть одного дня, як я принесла єму до огороду чай, так нечайно зворушив ся, що випустив філїжанку на пісок. Можете бути переконані, докторе, що в нїм сидить двоє людий, як впрочім в нас всїх; є оден Дремст, котрий сварить ся з купцями, і жиє як скупар, а другий що платить докторам що уратували житє жінції Томи Мічель і котрий був такий сердечний для моеї дитини...

Кождої иншої хвилї було би Мек Морови дуже тяжко слухати подібних слів, але тепер від тиждня довідав ся про все від Дремста; а до того чув, що конець его наближає ся і серце наповнило ся співчутєм для приятеля. Єму здавало ся, що як буде дальше мовчати, ще більше пригнобить его в очах Марґет.

— Ні, Марґет Гу, се тільки оден Дремст подібно, як се що ти стоїш передомною; є лише оден, котрого ти виділа в своїм городі, той що може відмовити собі мяса на обід, щоби купити фотоґрафії для твого Ґоредів. Мешканці долини не знають его і не довідають ся ніколи на тім сьвітї, що він варта.

Зворушене рвало голос старця і можна було думати, що очи его були вохкі.

— Як прийде день страшного суду і кождий дістане се, на що заслужив, певно що всї наші люди будуть мати вільний вступ до царства небесного, але найлїпше місце дістане Дремст.

По очах Марґет було пізнати, що бажає довідати ся чогось більше.

— Зовсім природно, що дизує тебе то всьо, що тобі говорю, але то чиста правда. Не для себе він так торгував ся і складав гріш до гроша, але... для приятеля... котрому хотів допомочи, а котрий був в глубоких копальнях. Дремст нічого про се не говорив, думав собі, що коли би довідали ся о правдивій причинї его поступованя, могло би се разити ніжне чуте того приятеля, могло би его завстидати — отже він волів сором приняти на себе. Не можу тобі нічого більше сказати, бо я звязаний дружбою і довірем, котре від давна нас лучить. Але ти досить вже знаєш, щоби віддати справедливість Дремстови.

— Ще лїпше зроблю, докторе, ніж віддам справедливість — сказала Марґет радісно. — Ви розігнали темряву, яка не давала менї пізнати який є Дремст. Буду все думати о правдивім Дремстї о тім котрого любив Ґордіє.

І ще раз, відходячи подякувала докторови. Спершу була одушевлена поступком Дремста, а потім, коли вертали домів, серце єї наповняло ся милосердием на думку, кілько витерпів старець мовчки. В часї найкрасших лїт свого житя той чоловік боров ся на се, щоби инший уживав его доробітку і всьо без вдячности, без нагороди. Кілько терпеливости, покори, чутя і незнаного нікому самовідрочения ся мають декотрі! І від коли так було? Може від трийцять лїт, а ніхто ніколи не сказав єму доброго слова! Ах! Як зручно умів укривати свою доброту і як страшно мусїли его болїти докори і погорда. Привязане, яке зродило ся в серци Марґет до того чоловіка такого смирного і доброго тоді, коли тілько годин посьвячував єї дитині, взростало щораз більше. Марґот чула тепер велику симпатию і сердечність для того чоловіка.

Стежка провадила з дому доктора до фільварка Вініє Кнов, в котрім мешкала Марґет, і переходила через вершок горба під котрим був фільварок Дремста, в кінци побачила Марґет дімок, в котрім мешкала з материю.

Дім був пустий, без думки отже війшла до кухнї. Який дорогий був для неї той дім за давних часів. Було тут добре навіть підчас лютої зим, бо Дремст казав направити дах і вставити нові шиби до вікон. Мати єї не переставала одушевляти его добротою, яку їм оказував хотяй були простими сільскими зарібницями.

Сніг, що комином влїтав, нагромадив ся в місци де було огниско. Марґет задрожала. Пізнала і зрозуміла, що житє сумне часами. Єї мати і син спали на кладовищи вічним сном.

Але ще инші думки прийшли їй на голову. Любов терпить і побіджує, але який є смуток тих, котрі не зазнали любови! І з думкою на Дремста звернула ся до пустого і зимного огниска домового.

Вийшла і з вершка гори дивила ся на дім старця, на пів засипаний снігом і сумне окруженя. Терпіня сего чоловіка, пустка сего дому, де жив сам один мимо богатства чутя яким серце его було наповнене, збудили в нїй неописане почуте милосердия.

Чорна точка зарисувала ся на снїгу... Чи се не Дремст зі старим своїм псом, вертає домів, де ніхто не чекає, щоби повитати его...

Хто знає, чи не думав як могло бути инакше, колиби.. Нараз Марґет звернула свої кроки до бариєри, котрою відходила... Чомуж би хоч раз один в житю не стрінув на порозі дому когось, що чекає на него?

Єсли женщина, котру любив, була для него жорстокою, чомуж би инша не мала заняти єї місця коло него при домовім огнищу на пів години.

Коли Дремст вийшов зза угла дому з постарілим і сумним лицем, Марґет очікувала его на порозі і була дуже здивована нечайною его зміною.

(Конець буде).

чеські щедриці жертв на суму поверх міліона корон річно.

— **Щасливий лет.** З Гамбурґа доносять, що бальон „Вікория Людвика“ підніс ся вам вчера рано о 6 год. О 1 год. 10 мінут було видно его над Кольонією, звідки полетів дальше в полудневім напрямі. О 2 год. 30 мін. вернув бальон до Гамбурґа.

— **Пригода з самоїздом.** Польскі часописи доносять: Оногди вертали самоїздом до Львова з Верблян п. Захариєвичева і п. Макс. Ліптай з женою і дітьми. В самоїздї були крім того: звістна співачка п. Королевичева Вайдова і п. Ленчевский. Коло місцевости Скла шофер звернув самоїзд на бік так неосторожно, що той в'їхав до рову і просто прикрив їдучих. З їдучих др. Ліптай вийшов з тої пригоди зі зломаним обойчиком і попарени лицем, пані Вайдова легко ранена в лице і голову, а п. Лєнкевский потерпів рану і попарене лиця. П. Ліптаєва і її діти вийшли ціло. — Сейчас візвано зі Львова телефонічно ратункову поготівлю, яка прибула на місце самоїздом. По уділеню раненим першої помочи, перевезено до Львова дра Ліптая, п. Вайдову і п. Ленчевского, а п. Ліптаєва з дітьми вернула до Верблян.

— **Замість спеки — сніг і морози.** З Ціриху доносять, що оногди в ночи було в цілій Швайцарії нечайне обниженє температури і упали обильні сніги, получені зі сильним морозом і північно-західним вітром.

— **Нещасливий випадок підчас войскових вправ** лучив ся оногди в таборі німецкого войска коло Льокштедт, в Прусах. Було се підкас вправ девятого полку артилерії в стріляню острими набоями. Ґранат з хибно виміреної габіци упав півчас стріляня в обсервацийну вежу. Наслідки були страшні. Ґранат скалічив тяжко в голову і рамя поручника Кеніґа і поручника Бема. Три підофіцири тяжко покалічені, одному урвала куля руку, два канонірн згинули на місци; оден з покалічених підофіцирів помер, два находять ся в безнадійнім стані.

— **Осторога перед шпіґунами.** З многих шпіґуньских афер з останних часів пересьвідчили ся власти, що по найбільшій части заграничні шпіґуни навязують під яким небудь позором зносини з воя́ками, а відтак при помочи спритних і обережних розговорів довідують ся від них про всілякі подробиці. В цїли познакомленя вояків з небезпекою шпіґуньства для держави і поученя, як мають поводити ся з підозрілими особами, видало міністерство війни підручник п. н.: „Осторога перед шпіґунами“, котрий переведено на всі краєві мови і розіслано до всїх полків. Взагалї забороню́є ся воякам вести розмови про войскові справи з незнакомими особами.

— **Письмо німецких буршів до парляменту.** Дневники доносять про щось нове, а іменно про письмо, яке німецкі бурші в Празі вислали до парляменту. В сім письмі полємізують бурші з виводами ческих бесїдників, які описували провокаторске поведенє німецких буршів в Празі. Предсїдатель палати сего письма не відчитав, бо сего рода полєміка з поза парляменту є недопускаєма.

— **Страшні наслідки вихру.** „Polak w Ameryce“ доносить з Занесвіль в державі Огайо: Коли о. Ф. Роах, парох в селі сьв. Томи, відправляв Службу Божу, на місто налетів цикльон, що звалив вежу церкви і зірвав дах, убиваючи чотирох парохіян, а 40 покалічив. В хвили, коли о. Роах уділяв сьв. Тайну одному покалїченому спадаючими цеглами, обірвала ся стіна церкви і сьвященик згинув під румоврищем. Вихор наніс містови велике спустошенє. З 500 домів позривав дахи. Множество родин мусить перебувати в поли і в парках.

— **Тягненє льосів добродійної льотерії.** При оногдішнім тягненю надзвичайної державної добродійної льотерії на цїли краєвої оборони, впала головна виграна в сумі 200.000 К на ч: 59.452, в сумі 50.000 К на ч. 126.523, 30.000 К на ч. 324.518, 20.000 К на ч. 423.577 і 10.000 К на ч. 424.625.

Телеґрами.

Відень 8 липня. Пражска „Union“ уважає неправдивою поголоску, немов би кн. Тун по заключеню ческо-німецкої угоди мав станути на чолї парляментарного кабінету і зазначує, що поки-що лиш перша часть угоди має бути заключена, а найважнійша єї часть має бути полагоджена в осени.

Будапешт 8 липня. Часопись „Az Est“ містить справозданє о розмові з ґр. Андрашим. На запитанє, чи тепер по санкциї належить войскові закони уважати законами, відповів Андраши, що по санкциї цїсарскій нікому не вільно аґітувати против тих законів.

Балтийский порт 8 липня. В суботу перед полуднем відбуло ся пращальне снїданє на яхті „Штандарт“. Цїсар Вільгельм удав ся до Почдаму а цар вернув до Царского села.

Тебрис 8 липня. Росийске войско під проводом полковника Толмачева вирушило в глубину Персиї до Агар.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попереднього дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.
До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).
До Яворова: 8·40, 5·45.
До Підгаєць: 5·55, 4·53.
До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30
Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57
З Яворова: 8·12, 4·20
З Підгаєць: 11·10, 10·20
Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).